



Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

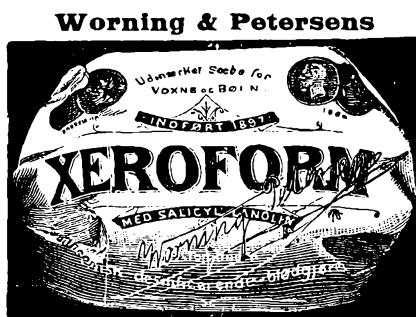
ORDET

FRIT

No. 10.

15. Januar.

1914.



pr. Stk. 25 Øre.

Afgrundens Folk.

AMERIKANEREN JACK LONDON besøgte i 1902 England og brugte Tiden til nogle Studier af højst ejendommelig Art. Han fordybede sig nemlig i denne Verdensstads Dybder — i det *terra incognita*, der hedder *East End*.

Forklædt som simpel Sømand levede han en hel Sommer igennem sammen med den Menneskehed, der her maa friste Livet. Sine Indtryk samlede han i Bogform og gav dem den fælles Titel: *Afgrundens Folk*. Man skulde vente, at denne Bog ved sin Fremkomst maatte virke som et elektrisk Stød udover den hele Verden, saa langt der lever Mennesker med Hjerte i Livet og Medfølelse for deres Brødre og Søstre, der lider og sulter. Man skulde vente, at alle tænkende Mennesker vilde forfærdes og undre sig. Jeg véd ikke, om det er skét. Men saadan burde det komme: For hvis alt, hvad der staar i ovennævnte Bog, er Sandhed, er der

noget om det, at Helvede findes midt iblandt os i al sin bundløse Rædsel. Der kan ikke tænkes noget frygteligere end disse smaa Skitser og — værre endnu — disse nøgterne statistiske Oversigtstabeller over Dødelighed, Husleje, Mad osv. Hvis disse Tal ikke lyver, er Dyrene og de vilde Folkeslag bedre stillede end Millioner „civiliserede“ Mennesker. Er man sensibel af Naturen, eller er det saa uheldigt, at man har et alt for stort Hjerte, bør man ikke læse Bogen og ikke denne Omtale heller; thi ens Nattefred vilde kanske da blive forstyrret af onde Tanker.

Indkørselen til *East End* beskrives i disse Ord:

„Der er ikke en Gade i London, hvor man kan undgaa Synet af Fattigdom, fordi der ca. 5 Minutters Gang fra saa godt som et hvilket som helst Punkt ligger et Fattigkvarter; men det Distrikt, som min Cab nu kørte igennem, var som en eneste stor Slum. Gaderne var befolkede med Mennesker af en anden Race, smaa af Vækst og af et nedbrudt og øllet Udseende. Vi rullede af Sted gennem

Stort Udvalg af Sportsartikler, Skøjter, Slæder, Kjælker. P. Nellesmann.
Vejle billige Køkkenudstørs- og Lampeforretning.

Mile af Mursten og Snavs, og hver Sidegade viste en lige saa lang Allé af Mure og Elen-dighed. Hist og her dinglede en drukken Mand eller Kvinde, og Luften var ligefrem uren af Kævl af Strid. Paa et Torv gik fam-lende gamle Mænd og Kvinder og rodede i Snavset efter Alfaldet fra Grøntsager, raadne Kartoffler og Bønner, medens smaa Børn sværmede som Fluor rundt om en Dynge raadden Frugt, borende deres Arme lige op til Skuldrene ned i den grødede Masse for at fremdrage smaa Stumper som enduu kun var delvis i Forraadnelse, og som de fortærede paa Stedet.“

Om Beboerne af denne Mødding hedder det længere henne, at mange af dem er saa langt nede, at de ikke kender Forskel paa Højre og Venstre og end ikke kan kende Nummeret paa det Hus, hvori de boer. Deres Le-gemer er kraftesløse, deres Følelser forkrøblede, og de kender knapt til Familieliv.

Jack London fortæller os, at East End *ikke*, som nogle tror, er en Bydel med *Fattigkvarterer*; den er *en eneste mægtig Slum*. „Set fra den almindelige Velanstændigheds og den rene Menneskeligheds Standpunkt er hver af alle dens mange elendige Gader en Afgrund af Fattigdom.“

Det hele er en skærende Elendighed, en stinkende, skiddenbrun Pøl.

— „For nylig har nogle Statsmænd udstedt Feltraabet: Vaagn dog, England! Det vilde vidne om mere klar og sund Sans, hvis de vilde forandre Raabet til: Spis dog, England!“

I London — i East End og de andre Slumkvarterer — sultes der som ingen andre Steder i den hele vide Verden. „Oh — I kære, rare Menne-sker med rigeligt Kød og Blod, med hvide Senge, som hver Aften venter Eder i luftige Værelser, hvorledes skal jeg faa eder til at begribe, hvad I vilde lide, hvis I skulde tilbringe blot en eneste lang Nat paa Londons Gader?“

Nej, *vi*, der har alt dette, kan kun med en blasért Mine tage imod det. *Vor Hjerne* rummer ingen Tanke for alle dem, der *hver Nat* vandrer derude i Kulden og Blæsten — en Hær af Pjal-ter, der vilde kunne erobre Verden, om den med ét forenede sig; den vilde sikkert gerne gøre det, men er alt for træt og udslidt og kan kun nære et stille, brændende Had til dem paa Sol-siden — til os, hvem andre?

Hvilke Rædsler indeholder ikke den lille Beretning om de to Arbejdsløse, der en Aften gaar og samler op fra det slimede, overspyttede Fortov smaa Stumper Appelsinskal, Æbleskræl og Vindruestilke — som de fortærer. Tænk blot den Tanke helt ud: „Alt dette putter de i Munden, tygger det og synker det. „Dette skete mellem Seks og Syv om Aftenen den 20ende August i det Herrens Aar 1902 i Hjer-tet af den største, rigeste og mægtigste Stat, der nogen Sinde har eksisteret i Verden — — —.“

Det er ikke underligt, at *Selv-mord* under slige Tilstande bliver en hverdagsagtig Ting, og at Retten tager der som en saadan og ligefrem bebrejder Anklagede, at han ikke „har gjort det ordentlig“, ikke er kommen dybt nok ned i Themslodens Mudder.

— Man har for sig en lille Dreng, der saa gerne vilde dø, „men Konen kom og halede ham i Land trods hans Modstand“. „De maa have gode Kræf-ter“, sagde Dommeren til denne Kone, og hele Retssalen lo.

Til Slut nogle Tal.

I London dør hvert fjerde Menne-ske paa det Offentliges Bekostning, *medens 9.39 af hvert Tusinde dør i Fat-tigdom i det forenede Kongerige*; otte Millioner kæmmer paa Grænsen af at lide Nød, og om *mere end 20 Millioner* kan man sige, at de ikke er velstillede

i Ordets ligefremme og rigtige Betydning.

Medens Gennemsnitsalderen, som West Ends Beboere naa'r, er femoghalvtres, er Gennemsnitsalderen for East Ends Beboere tredive Aar. Hvilket vil sige det samme, som at *et Menneske fra West End har næsten dobbelt saa langt et Liv som Menneskene i East End*. 500,000 Mænd, Kvinder og Børn, som beskæftiges i Industriens forskellige Grene, bliver hvert Aar dræbte eller gjort uarbejdsdygtige ved Ulykkestilfælde i England.

— — —

Samfundet maa reorganiseres, mener Jack London. „Det har ladet bygge et West End og et East End, mægtigt som Landet selv — i den ene Ende udsvævende og raaddent, i den anden sygelig og underernæret.“ Det har frarøvet Befolkningen Blod og Kraft, gjort den svækket og uduelig. Det har knækket Mændene og ført de unge Kvinder ud i Prostitutionen, det har endog berøvet dem Evnen til at nære *religiøse Følelser*, Haabet om et nyt og bedre Liv efter dette jordiske Helvede, og saaledes sænkt dem i det dybeste Mørke. — Civilisationen har gjort Mennesker til Dyr; „det lyder paradoksalt, men det er ikke des mindre sandt“.

Andres Skildringer tegner ikke Billedet lysere.

„Man vender tilbage“; siger H. Taine efter sit Besøg i Shadwell, „med en bitter Følelse i Sindet af Dyriskhed og Hjælpeløshed. Det menneskelige Samfund er en fin Bygning — men i Kælderen ligger Kloaken med sit Dynd. Civilisationen nar slebet Menneskene af; men det dyriske Instinkt hænger stadig ved!“

Mig tilkommer det ikke at dømme, men dog synes det mig, at saavel det Onde som det Gode er større her end i Frankrig“.

— — —

Dette gælder England, der er det rigeste Land i Verden. Er det derfor

underligt, at ethvert Land har sin „Slum“?

Om det lille Danmark hedder det sig, at det er et fedt og godt Land; og det passer. Den danske Landbostand har det godt, og Arbejderen har det godt, *naar han sér paa sine Brødre andetsteds*. Han kan ikke klage. Og han er heller ikke saa slem til det; det bliver som Regel ved fredelig Smaaknurren — noget skal man jo snakke om og rakke ned paa —. Han er hverken revolutionær eller irreligiøs. Men dog findes der rundt om i Landet Tusinder og atter Tusinder af ulykkeligt stillede, paa vore Fattiggaarde, i vore Aftægtsstuer. Og i København er en Ghetto, der i Retning af Usseldom og Lus vel ikke kan hamle op med sin Frænde i London, men dog maa være *forfærdende* for den, der som Jack London vilde fordybe sig i den. En Pestbyld paa Nationen! vil mange sige. Aa ja, en Pestbyld, en Skændsel, men gaa til Berlin, Paris. Marseillie, New York — alle Verdens store Stæder — og De vil Side om Side med Monumenternes, Springvandenens, Buelampernes, Restaurationernes glimrende Verden finde lignende Arter af Pestbylder, blot større og frygteligere end herhjemme.

Gaa ud i vor hjemlige Slum i København. „Det er Nat“, mørke, mistænkelige Skygger glider Dem forbi, hæse Brændevinshyl lyder op fra Ølhallerne, Da fanges Deres Øre af et Klokkespils Toner og tolv fuldtonende Slag strømmer Dem i Møde. Og De husker med et, at nær ved Dem, et Kvarters Vej borte kun, ligger en oplyst Plads, gennemkrydset af Sporvogne og glidende Biler. *Dér* lever det mondæne København sit Liv bag Bristols og Paladshotellets Ruder. Og Lyden af de tolv Malmslag naar Demimondens Øre, der hun sidder i Tyrkercigaretens

ORDET FRIT

udgaar 2 Gange maanedlig og
koster pr. Kvartal **65 Øre.** * *
Enkelte Nr. a 15 Øre.

Abonnement tegnes hos *Caspar Andersen*, Dæmningen 40, og hos Bladets øvrige Abonnenttegnere. Artikler og lign. indsendes til *G. Koed*, „Vejlborg“, Vejle.

Tegn Abonnement!

De støtter derved en god Sag.

Røgslør i Kredsen af de fine bekjolede og bebrillede Herrer. Og Lyden runger videre frem og har i næste Sekund naaet Dem herude i Tristheden. Den lyder ned i Ølhallen for de drukne Mænd og Mødrene med de skrigende Unger paa Armen.

Et Sekunds Vej er Vejen fra Lys til Mørke. To Verdener ligger Side om Side, de er hinanden ganske nær — men mellem dem er et Svælg, der skiller evigt. — d.

„Den store Maanemand“.

(Fortsat.)

Regnbuehinden var et ganske nyt Organ for Den store Maanemand. En Tidlang morede han sig med at sende sine Straalebundter ind i Ansigtet paa mig og se mine Pupiller trække sig sammen. Som Følge heraf var jeg en Tid ganske blændet . . .

Men til Trods for denne Ubehagelighed blev jeg dog efterhaanden umærkeligt roligere til Sinds. Det hele gik saa fornuftigt af. Han spurgte, og jeg svarede. Jeg kunde lukke Øjnene til, tænke over, hvad jeg vilde sige, og næstendels glemme, at Den store Maanemand ikke har noget Ansigt. . . .

Jeg var steget ned til min tidligere Plads, og Den store Maanemand spurgte mig nu, hvordan vi beskyttede os mod Hede og Uvej, og jeg udviklede for ham, hvordan man bar sig ad med at bygge Huse og klæde sig. Her førtes vi ind i Misforstaaelser og Modsigelser, som ganske vist for største Delen skyldtes mine ubestemte Udtryk. Det voldte mig meget Besvær, at faa ham gjort forstaaeligt, hvad et Hus egentlig var for noget. Han med samt hans opvartende Selenitter syntes sikkert, at det var det særeste af Verden, at Menneskene byggede sig Huse, naar de kunde grave sig ind i Jorden, og end værre blev det, da jeg forsøgte at forklare, at Menneskene oprindelig havde boet i Huler, og at de nu begyndte at lægge deres Jernbaner og mange andre Virksomheder under Jordens Overflade. Her tror jeg, en Trang til at trænge virkelig til Bunds i Emnet forledte mig. Saa var der ogsaa det, at jeg var saa uklog at begynde at forklare noget om Minedrift. Vi sad her uhjælpelig fast og maatte tilsidst forlade dette Emne uden at have forstaaet hinanden. Den store Maanemand spurgte mig nu om, hvad vi gjorde med det Indre af vor Klode.

En Bølge af Kvidren og Piben skyllede helt ind i de fjerneste Kroge af den store Forsamling, da det tilsidst var gjort den klart, at vi Mennesker aldeles intet véd om, hvad der befinder sig inden i den Verden, som vore Forfædre har levet paa fra Slægtled til Slægtled i umindelige Tider. Tre Gange maatte jeg gentage, at af de tusinde Mile mellem Jordens Overflade og dens Centrum kendte Menneskene kun noget til den første Fjerdingvej og det meget lidt. Det var ikke til at undre sig over, at Den store Maanemand spurgte mig, hvorfor jeg da var

kommen til Maanen, naar vi saaledes knap nok havde rørt ved vor egen Klode endnu, men han tillod mig ikke at svare herpaa. Han vilde videre. Dette interesserede ham. Det var jo den vovrigste Omstilling af al sund Maanefornuft.

Han vendte atter tilbage til Vejrsprogsmaalet og jeg tog mig for at beskrive den evigt foranderlige Himmel og Sne og Frost og Orkaner. »Men naar Natten kommer,« spurgte han, »er det da ikke koldt?«

Jeg sagde ham at det var koldere end om Dagen.

»Og fryser Atmosfæren ikke til Is?«

Jeg sagde nej; det var der aldrig koldt nok til, da vore Nætter var saa korte.

»Den bliver ikke engang flydende?«

Jeg skulde lige til at svare nej, men saa faldt det mig ind, at i det mindste een Del af vor Atmosfære, den Vanddamp, der er i den, til Tider bliver flydende og danner Dug og til Tider fryser og danner Rim, en Proces, der ganske svarer til den hele Maaneatmosfæres Stivnen i den længere Nat (= fjorten jordiske). Her forstod vi endelig hinanden, og Den store Maanemand gik nu over til at tale om Søvn. For Trangen til at sove, som saa regelmæssigt indfinder til alle Ting, hver Gang, der er gaaet et Tidsspand af fire og tyve Time. er ogsaa noget, der er særegent for Jorden alene. Paa Maanen hviler man kun med lange Mellemløb og efter særlig anstrengende Arbejder. Saa prøvede jeg paa at male for ham en Sommernats blide Pragt, og derfra gik jeg over til at beskrive de Dyr, der gaar paa Rov om Natten og sover om Dagen. Jeg fortalte ham om Løver og Tigere, og han forstod ikke et Muk af det hele. For udenfor Vandene er der paa Maanen ingen Skabning, der ikke

tjener ham og er hans Vilje absolut undergiven, og saadan har det nok været i umindelige Tider. Der er Vandulyrer, men ingen Vilddyr, og Maaneboeren har ikke godt ved at tænke sig, at der skulde eksistere noget stort og mægtigt »derude« i Natten.

[Telegrammet bliver her paa en Strækning af tyve Ord eller mere for udvisket til at kunne gengives.]

Han underholdt sig med sit Følge, jeg tænker om det overfladiske og dumme (Menneske?), der lever blot paa den ydre Skal af en Verden, afhængig af Vejr og Vind og alle Verdensrummets Luner, dette Menneske, der ikke engang kan samle sig sammen til at undertvinge Vilddyrene, som lurar paa ham og hans Slægt, og som dog tør trænge sig ind paa en fremmed Klode. Under dette sad jeg til en Side og tænkte mit, og da han saa bad mig derom, fortalte jeg ham om de forskellige Klasser indenfor Menneskene. Han underkastede mig et Krydsforhør. »Og til alle Slags Arbejder anvender I den samme Slags Mennesker. Men hvem tænker da? Og hvem regerer?«

Jeg skitserede det demokratiske System for ham.

Han beordrede kølende Stænk paa sin Pande og bad mig om at gentage, hvad jeg havde sagt, da han mente at have hørt forkert.

»Har de da ikke hver sin Ting at udføre?« sagde Phi-oo.

Jeg indrømmede, at nogle var »Tænkere«, og nogle sad paa Kontor; nogle holdt af at gaa paa Jagt, nogle var Haandværkere, nogle Kunstnere, nogle Daglejere. »Men alle regerer de«, sagde jeg.

»Og har deres Legemer ikke forskellig Form, som gør dem skikkede til hver sit Arbejde?«

»Ikke videre,« sagde jeg, »det ene-

ste, der er Forskel paa, skulde da være Klæderne. Deres Interesser er maaske heller ikke ganske de samme,« lagde jeg til.

»Deres Interesser maa være meget forskellige,« sagde Den store Maanemand, »ellers vilde de alle det samme.«

For at føje ham, sagde jeg, at hans Formodning var rigtig. »Den laa ganske vist godt skjult i Hjerne-kisten,« sagde jeg, »men Forskellen var der alligevel. Hvis man kunde se til Bunds i Menneskene, vilde de maaske vise sig at være akkurat lige saa store Kontraster indbyrdes som Selenitterne. Der var store Mænd og smaa Mænd, de som kunde række langt og vidt, og de som kunde gaa hurtigt, støjende Trompelmænd, og Mænd som kunde huske uden at tænke

[Tre Ord af Telegrammet ulæselige.]

Han afbrød mig og mindede mig om min tidligere Fremstilling. »Men du sagde, at alle Mennesker regerer?« trængte han paa.

»Ja, — til en vis Grad,« sagde jeg og gjorde det vist kun endnu dunklere for ham.

Pludselig kom det: »Mener du, at der ikke er nogen, der kan kaldes „Den store Jordmand?“

Jeg tænkte paa flere, men forsikrede ham sluttelig om, at der var ingen. Jeg forklarede, at de Autokrater og Enevoldsherskere, vi havde haft paa Jorden, som oftest var endt i Drik eller Udskejelser eller Voldherredømme, og at det store og mægtige Folkeslag, som jeg tilhørte, Anglo-Sakserne, ikke skulde have noget af at prøve den Historie én Gang til. Hvilket forundrede Den store Maanemand end mere.

— — —

»Men hvordan opbevarer I da jeres Smule Viden,« spurgte han, og jeg ud-

viklede, hvordan vi hjælper paa vore begrænsede [et Ord er her udeladt, formentlig »Hjerner«] ved at dyngte Bøger sammen i store Bibliotheker. Jeg udviklede, hvordan Videnskaben stadig voksede ved utallige smaa Menneskers forenede Arbejde, og dertil bemærkede han intet, uden at det var klart, at vi havde mestret meget til Trods for vort sociale Barbari, ellers kunde vi ikke være kommen til Maanen. Dog var det let nok at se Forskellen. Selenitterne voksede og skiftede Udseende i Forhold til den Viden, de indeholdt. Menneskene derimod gemte deres Viden bed rundt om sig og forblev Dyr — kun at de havde et vist Forraad. Dette sagde han . . . [Her bliver atter et lille Stykke af Telegrammet ulæseligt.]

Han lik mig derpaa til at beskrive, hvordan vi rejste rundt paa denne vor Jord, og jeg fortalte om Jernbaner og Skibe. Det tog mig nogen Tid at faa ham gjort forstaaeligt, at vi kun i de sidste hundrede Aar havde kendt til at anvende Damp, men da han forstod det, blev han synlig overrasket. (Som Kuriosum kan bemærkes, at Selenitterne regner med Aar, ligesom vi gør det paa Jorden, skønt jeg ikke kan faa noget ud af deres Talsystem. Men det gør ingenting, da Phi-oo forstaar vort.)

Derfra gik jeg over til at fortælle, at Menneskene kun i ni eller ti Tusinde Aar havde hoet i Byer, og at vi endnu ikke var samlede i et Broderskab, men havde mange forskellige Statsformer. Dette forbavsede Den store Maanemand meget, da han var bleven klar over det. Til at begynde med troede han, at vi kun henholdt os til visse Administrationscentrer.

»Vore Stater og Kejserdømmer er endnu kun de groveste Udkast til det velordnede Styre, der en Dag vil komme,« sagde jeg og kom saaledes til at

fortælle ham . . . (Paa dette Sted bliver et Stykke af Telegrammet, der maaske udgør tredive eller fyrretyve Ord fuldkommen udvisket).

Det efterlod et stærkt Indtryk paa Den store Maanemand, at Menneskene var saa dumme at holde fast ved noget, saa akavet som det at have flere Tungemaal. »De vil slutte sig sammen og dog ikke slutte sig sammen«, sagde han, og derpaa udspurgte han mig længe og indgaaende om Krigen.

(Sluttes.)

Præmiekonkurrencen

har ikke vundet synderlig Tilslutning. Af Løsningerne findes ingen værdige til Præmie. Da nedenstaaende er den skønsomt bedste, kan De let tænke Dem Kvaliteten af de andre.

Foraarsfryd. (82 Ord).

Foraar! Forunderligt! Fuglekvidder! Frihed! Fryd! Frygtløs Fremstormen fra Frygtens, fra Forbandelsens frostsivnede Fængsel.

Føl Foraarsjublens fra forløste Fuglestrubers

Juveler.
Telefon 374.

G. GULDBRANDSEN,

Guldsmed.
Telefon 374.

KIRKEGADE 2.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chokolade,

∞ Cigarer & Cigaretter ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

A. Beecken, Telefon 716.
Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier Toiletartikler, Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

frembrusende Frydetoner, fra fraadende Foser, fra Fjæld, fra Fjord, fra Fjernviddernes ljerlette Forgyldning!

Forstaa, fromme Fader! Fængselscellens frysende Fred fremlokker fade Fromhedsbøner, — Foraare! Forhaabningerne — — fortryllende, forheksende Foraar!

Fabriksovnens Flammer forekommer fire-dobbelt forfærdelige. Forstum, frygtelige, forlærende, fordukkende, fandenivoldske Fabrikshjul. Forstanden forgaar! (!)

Far frem fra Fængslet!

Fyld Flasken!

Før Folket fremad, frydefulde, friske Foraar, fejrede Fristed for fredfyldt Frihed, Forpester — Forgylder!

Folket fylkes! Fanfarerne flyver!

* * *

Det er aabenbart ikke blevet Foraar blandt »Ordet Frit«s Abonnenter endnu. Det er tværtimod, da dette skrives, glimrende Skøjteføre — — men det er maaske netop Grunden til, at der kom saa faa Løsninger.

Red.

Udenbyes Abonnenter,

der endnu ikke har betalt for Decbr. Kvartal, bedes snarest gøre dette, da de ellers vil modtage en Postopkrævning paa 65 Øre.

Swett Marden: „Jeg vil fremad“ —

er i Løbet af 2 Maaneder trykt i

17 Oplag!! Pris indb. 3 Kr.

Faas i C. Neumanns Boghandel.

Nye Rygsække

er hjemkommen i
„DET RØDE HUS“
Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Veljborg. Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres 
CYKLER
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
 NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369



**Carl Berg
& Søn,**
 Urmager og Optiker.
 Største Lager
 af alt til Optik
 henhørende.

..... Skolebøger.
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 Skolemateriel.

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter laas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Herved anbefaler vi vore
Chokolader, Stænger og Konfekter
 Altid frisklavet.
 Søstrene Eeg, Nørrebrog. 10.

M. Knudsens
 Uldvareforretning.
 Nørregade 5. Telefon 167.
 Underbeklædning.

Fotografisk Specialhandel, Vejle.
 Jernbanepl. **S. Jensen-Uhrback.** Telf. 858.

Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp.
 samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for
 Amatører udføres. Reparationsværksted for alle
 Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.

Husk Bladets
Annoncerende!
J. Jensen-Bangs Telf. 323.
 Skolestøvler anbefales.

Ib Møller, Kundtdrejeri og
 Paraplyforretning
 Nørregade. ☒ Telefon 35.
Paraplyer, Fiber, Stokke
 Lædervarer anbefales.

Flipper, Slips
 Hatte.
 Altid det
 nyeste hos **Joost.**

Undervisning i Violin og
 Bratch.
Elna Pearson,
 Nørrebrogade 29.

Originale Junghans
Kvalitets Vækkeure
JOHS. JASPER.

Køb Deres Blomster og Kranse hos
Jørgensen og Egly.
 Højeste Udmærkelse København 1912.
 Torvegade 24. Telf. 825.